Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Lwów, dnia 30 kwietnia 1934 r.

Lwowski Dziennik Wojewódzki

Nr. 8.

TREŚĆ:

Dział urzędowy.

DZIAŁ URZĘDOWY.

42.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrzych z dnia 26. kwietnia 1934 roku w sprawie przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych dla m. Lwowa.

Na podstawie art. 408 pkt. 12 i pkt. 14, art. 410 pkt. 9 i 12. oraz art. 415. pkt. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. lutego 1928. r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23. poz. 202) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3. grudnia 1930. r. (Dz. U. R. P. Nr. 86., poz. 663) na wniosek Wojewody Lwowskiego z dnia 25. kwietnia 1934. r. L. K. B. 100/5/2., oparty na uchwale Rady miejskiej we Lwowie z dnia 21. kwietnia 1934., zarządzam, co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 1.

Wszelkie nieruchomości, z wyjątkiem państwowych, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonemi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu względnie po przebudowie istniejącego kanału wadliwie urządzonego na nowy, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd miejski, nie krótszym jednak od ½ roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1., na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków, nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 2.

Wszelkie nieruchomości, z wyjątkiem państwowych, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonemi w § 1., powinny być po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim.

Przepisy § 1. jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych, tudzież do grup budynków, jak n. p. kolonje robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób uznany przez władze za właściwy.

§ 3.

Zarząd miejski może zażądać wykonania w określonym terminie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 1., o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnemi kanałami ulicznemi.

§ 4.

O terminie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 5.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminie, ustalonym zgodnie z § 1., bądź w okresie, przewidzianym w § 2., bądź też w terminie, wyznaczonym w myśl § 3., Zarząd miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnemi.

§ 6.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika (złącza) od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd miejski.

Utrzymywanie takich przykanalików w porządku należy do Zarządu miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 7.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 1., względnie przewidziany w § 2.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 8.

O ile w danej ulicy istnieje kanalizacja o systemie rozdzielczym, należy odprowadzać osobnemi przewodami wody zużyte i wody opadowe do odpowiednich ciągów kanałowych.

§ 9.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowaną oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im, mogą być dopuszczone tylko w razie w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowi jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszemi przepisami, — przyczem Zarząd miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny, odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 10.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce;

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną lub też, o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzedniem uzyskaniu pozwolenia.

§ 11.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych;

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego, jak: obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.;

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C;

d) substancyj wybuchowych i łatwopalnych, jak benzyna, eter, alkohol i t. p.;

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C, lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenie kanalizacyjne miejskie.

§ 12.

Przyłączenie drenażu domowego, jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntów.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 13.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i tp. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane, powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną, do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu. W celach wentylacji przewodów spustowych należy przewody wentylacyjne wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. lutego 1928. r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23. poz. 202), w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłókiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłókiwany, o wymiarach co najmniej 0,85x1,15 cm, oraz zlew kuchenny, dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach, wspomnianych wyżej w punkcie b), dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłókiwanie; ilość oczek (siedzeń) we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko; ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości, w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzania ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłókiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości

§ 14.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Przepisy niniejszego paragrafu i § 13. nie dotyczą nieruchomości, położonych w rejonach, w obrębie których gmina nie może narazie dostarczyć wody na wszystkie cele gospodarstwa domowego.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 15.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnemi z kanału.

Zarząd miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabepieczy te pomieszczenia od zalewu zapomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przyczem urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 16.

Przepompowywanie ścieków z głebokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd miejski za właściwy.

§ 17.

Właściciel nieruchomości nie ma prawa żądać odszkodowania za szkody, spowodowane cofką, wywołaną spiętrzeniem wód burzowych w kanałach.

Sporządzenie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 18.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien przed wniesieniem prośby o zezwolenie na skanalizowanie nieruchomości w myśl § 333. pkt. d) prawa budowlanego, zwrócić się do Zarządu miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno - wodociągowego.

Dane te Zarząd miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 19.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 20.

Zarząd miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez

Zarząd miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadowalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 21.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 22.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18-tą do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8-mej.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo — właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 23.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznemi albo powinny były być połączone z temi kanałami, lecz w terminie, wyznaczonym na podstawie § 1. ust. 1. lub w okresie, przewidzianym w § 1. ust. 2., bądź w § 2. nie zostały połączone, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty, nieuiszczone w terminie, będą ściągnięte według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. URZĄDZENIA KANALIZACYJNE.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 24.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności, w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłókiwaną. Przewody powinny być układane, o ile mozności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno zapomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 25.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0.30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.30 m. pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 26.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek — 60%, przyczem największy dozwolony spadek wynosi dla rur betonowych — 5%, dla kamionkowych — 15%, dla rur żelaznych — 60%.

§ 27.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów	o średnicy	100	m/m	—	0,03
„	„	150	„	—	0.02
„	„	200	„	—	0,015
„	„	250	„	—	0,01
„	„	300	„	—	0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów zapomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteryn okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów dla większych nieruchomości.

§ 28.

Dla nieruchomości ponad 3.000 m. kwadr. powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczyć odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Zamknięcia burzowe.

§ 29.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowemi należy za urządzeniami, zabezpieczającemi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie, o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń, ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 30.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Rury spustowe do rur deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnemi nie wymagają zamknięcia wodnego z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnemi.

Wpusty.

§ 31.

Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1.45 m. pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Rury przelewowe i t. p.

§ 32.

Rury przelewowe od rezerwoarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnemi; takie rury należy wyprowadzać wprost nazewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Kanalizowanie fabryk.

§ 33.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenażu.

§ 34.

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale, oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostawania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 35.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenie kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd miejski.

Materjał przewodów deszczowych spustowych.

§ 36.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m. nad poziomem terenu, powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m. nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Wykonanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 37.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać, w miarę możności, przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 38.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być stosowane przejściowo pewne ulgi od norm obowiązujących, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawodłowo działające syfony i są należycie spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 39.

Za korzystanie, względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzenia wód ściekowych z nieruchomości, uiszcza się opłatę w wysokości 50% opłaty za wodę, przewidzianej w § 54 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3. listopada 1933. r. w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę w m. Lwowie (Lwowski Dziennik Wojewódzki z 6. listopada 1933. r. Nr. 21).

§ 40.

Opłata za korzystanie z urządzeń kanalizacyjnych dla nieruchomości, niepodlegających obowiązkowi przyłączenia wynosi również 50% opłaty za wodę.

§ 41.

Z nieruchomości niezabudowanych, włączonych do sieci kanalizacyjnej miejskiej, za odprowadzoną wodę opadową lub gruntową pobiera się opłatę po 0,10 zł., zaś w gminach przyłączonych po 0.01 zł. rocznie za 1 m. kwadr. obszaru, przyczem opłaty te pobiera się tylko z powierzchni powyżej 1000 m^2.

§ 42.

Z nieruchomości przemysłowych, włączonych do sieci kanalizacyjnej miejskiej, a nie połączonych z wodociągiem miejskim, lecz korzystających z własnej wody, pobiera się opłatę bądź na podstawie ilości wody wpuszczonej do kanału, wykazanej przepływomierzem do ścieków, zainstalowanym przez Zarząd miejski na koszt właściciela w wysokości 0.225 zł. za 1 m^3, bądź na podstawie specjalnej umowy.

Również na podstawie mierzonej ilości i w tej samej wysokości pobiera się opłatę od nieruchomości przemysłowych, połączonych z wodociągiem, korzystających częściowo z wody wodociągu miejskiego, a częściowo z własnych urządzeń, bądź na podstawie specjalnej umowy.

§ 43.

W wypadkach, nieprzewidzianych w niniejszej taryfie, pobierane będą opłaty na podstawie specjalnej umowy, zawartej przez Zarząd miejski z korzystającym z kanalizacji miejskiej.

§ 44.

Za roboty, wykonane przez Zarząd miejski na koszt właścicieli nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rze-

czywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 30% na pokrycie kosztów dozoru i kosztów administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 15-tu metrów;

2) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwem działaniem urządzeń domowych, — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 45.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd miejski może stosować ulgi przy ustalaniu i ściąganiu należności, przewidzianych w niniejszych przepisach.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 46.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ich we Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 47.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc dotychczasowe przepisy, odnoszące się do pobierania opłat i do norm technicznych dla kanalizacji we Lwowie.

Adres Redakcji i Administracji: „Lwowski Dziennik Wojewódzki“, Lwów, Urząd Wojewódzki, Wydział Ogólny. — Nr. telefonu Redakcji i Administracji 21.

Prenumerata rocznie 18 zł., półrocznie 9 zł., kwartalnie 4·50 zł.

Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy przesyłać Administracji „Lwowskiego Dziennika Wojewódzkiego“ za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Konto Nr. 30.625.

„Dziennik urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za jednoszpaltowy wiersz milimetrowy lub jego miejsce 20 gr.

Cena numeru pojedynczego 1·— zł.

Z drukarni „Słowa Polskiego“, we Lwowie, ul. Zimorowicza 15.